

Arrest

nr. 170 312 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HAUWEN *loco* advocaten D. ANDRIEN en G. JORDENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.F., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn op 2 maart 1995 te Peshawar, Pakistan. Uw ouders waren naar daar gevlucht vanwege de oorlog in Afghanistan. Kort na uw geboorte keerden jullie terug naar Afghanistan, Poshte Wahid-dorp, Paghman district, Kabul-provincie.

Daar bleven jullie 7 à 8 jaar wonen totdat jullie op aansporing van uw twee oudste broer terugkeerden naar Pakistan, Arbab Road, Peshawar.

Er was nog geen jaar voorbij toen uw broer A.M. op 8 juni 2003 in Afghanistan gedood werd door Z.Z., een machtig persoon die in dienst was van de regering. In datzelfde jaar werd ook uw andere broer S.M. door diens mannen gedood. Later ontdekten jullie dat uw broers betrokken waren in een criminele organisatie onder leiding van H.E. en R.K.. Z.Z. zocht hen vanwege deze reden en doodde uw broer A..

Bij de gevechten werd nadien Z. zelf gedood door uw tweede broer, die op zijn beurt werd omgebracht door de bodyguard van Z.. Na de dood van Z. zwoer diens familie wraak te nemen op jullie familie. Uw vader deed nog een verzoeningspoging, maar dat werd afgewezen.

Daarnaast werden de omstandigheden voor Afghanen in Pakistan steeds moeilijker. Hierdoor besloot u in november 2015 naar Europa te vluchten. Op 23 december 2015 werd u in België tegengehouden en overgebracht naar het Centrum voor Illegalen van Vottem. Vijf dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u 9 foto's en een video van de begrafenis van uw twee broers neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, § 2, c - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw beweerde vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van herkomst en het land waarvan u (nog steeds) de nationaliteit bezit, met name Afghanistan.

De problemen die u aanhaalt, vermogen echter niet het CGVS te overtuigen van uw nood aan bescherming. Zo verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren vanwege een familievete tussen uw familie en die van Z.Z.. Deze laatste zou bij een treffen in 2003 met de criminele organisatie waar uw broers bij betrokken waren door uw broer gedood zijn geweest (CGVS vragen 53, 103). Z. was eerder, in opdracht van de regering, op zoek naar uw broers vanwege hun criminele activiteiten. Ook uw twee broers kwamen bij dit conflict om het leven. Zelf was u toen slechts 7 jaar oud. U ook niet veel meer vertellen dan dat uw broers én Z. om het leven kwamen, er een familievete ontstond en dat de familie van Z. uw vaders verzoeningspoging afwees (CGVS vragen 53, 82, 96-98, 101-105, 107-109, 113). Van iemand die vanwege deze redenen niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong mag verwacht worden dat hij hier gedetailleerder en uitgebreider kan over vertellen. U blijft erg oppervlakkig en behalve dat u door dit conflict zelf zal gedood worden als u terugkeert naar Afghanistan kunt u niets meer vertellen. Van u mag verwacht worden dat u de reden van uw vrees voor vervolging omstandiger en gedetailleerder kunt uitleggen en in dit verband ook persoonlijke elementen kan aanhalen. U blijft hierin ernstig in gebreke en weet over de hele periode tussen de dood van uw broers in de tweede helft van 2003 en uw vertrek eind 2015 niets meer te vertellen dan dat uw vader eens een verzoeningspoging heeft ondernomen, maar zelfs over dit punt weet u eigenlijk niets te vertellen. Dit is te weinig en laat toe sterk te twifelen aan de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Bovendien vertelde u aanvankelijk dat er niets specifiek meer was gebeurd in verband met de problemen van/ met uw broers sinds hun dood in 2003 (CGVS vraag 82). Pas later vermeldt u dat uw vader beide families nog heeft proberen verzoenen (CGVS vragen 103-104). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u dit niet eerder vermeldde kunt u ter verdediging slechts zeggen dat u de vraag verkeerd interpreteerde. Dit lijkt geen afdoend excuus. Daarnaast liet u in het begin eveneens na te vertellen dat Z.Z. gedood werd door één van uw broers (CGVS vraag 53). Omdat dit de kern uitmaakt van uw vrees voor vervolging mag er toch van uitgegaan worden dat u dit van bij het begin duidelijk maakt. Verder beweert u zowel in de vragenlijst van het CGVS (op 18 januari 2016 opgesteld door een medewerker van DVZ) als in uw latere verklaring dat Z.Z. uw beide broers heeft vermoord (CGVS vraag 53). Op geen enkel moment kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat Z.Z. gedood is door één van uw broers en dat zijn familie daardoor u zou willen doden. Logischerwijze kan Z. dan maar één van uw broers zelf hebben omgebracht. U haalt dit pas aan wanneer u nog eens formeel gevraagd wordt naar de reden waarom u niet naar Afghanistan terug kunt (CGVS vragen 103-104). Dat Z. werd gedood door uw tweede broer laat u na te vermelden in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld bij de DVZ. Het is duidelijk dat uw verklaringen verre van coherent zijn.

Voorts is het frappant dat er ondanks de door u voorgehouden familievete sinds de dood van uw broers in 2003 zich geen incidenten meer hebben voorgedaan tussen jullie beider families, ook niet ten aanzien van u, de zoon deze huizes. Indien de familie van Z.Z. werkelijk uit was op wraak mag er verondersteld worden dat er zich sindsdien toch enkele incidenten moeten voorgedaan hebben. Dat u niet in staat bent ook maar iets te vertellen over andere problemen en/of incidenten tussen jullie beide families dan de dood van uw broers en Z.Z. laat toe te twifelen aan de ernst van hun zin voor wraak. Mochten zij de leden van uw familie werkelijk naar het leven staan, zou het feit dat u en uw gezin in Pakistan woonden geen belemmering vormen. Bovendien verklaart u zelf dat u nog verschillende ooms en tantes in het district Paghman hebt wonen en dat u er nog steeds contact mee hebt (CGVS vragen 40-51). Dat ook zij geen hinder ondervonden van de wraak van de familie Z. relativeert deze voorgehouden familievete

in ernstige mate, in zoverre aan dit alles geloof kan worden gehecht. Op basis van uw verklaringen kan onmogelijk besloten worden dat die familievete werkelijk bestaat en dus al helemaal niet dat u om deze reden niet terug zou kunnen naar Afghanistan, Paghman.

De redenen voor uw vertrek uit Pakistan zijn niet van toepassing op de conventie van Genève: u haalt enkel aan dat er geen toekomstmogelijkheden waren voor u (CGVS vraag 81). Daarenboven kan er door uw gebrekkige kennis van het leven voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan ook enigszins getwijfeld worden aan uw onafgebroken verblijf in Pakistan de laatste 14 jaar. U kent geen Afghaanse politieke partijen in Pakistan terwijl deze nog steeds veel invloed hebben op het leven van Afghanen in dat land, u beweert een vluchtelingenkaart te hebben, maar u hebt wel nog nooit gehoord van de PoR ("Proof of Registration Card") of de RIC ("Refugee Identity Card") gehoord, terwijl dit de enige twee langdurige verblijfskaarten zijn in Pakistan, u hebt geen weet van moeilijkheden met het vernieuwen van die verblijfsvergunningen, u hebt evenmin weet van grote problemen voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, u kent geen enkele Taliban- (of hiermee gelinkte) groepering in Pakistan en u bent niet op de hoogte van het feit dat u met de 'PoR' een rijbewijs of een bankrekening kunt krijgen (CGVS vragen 56-62, 65-67, 85, 70-72, 74-76, 86-88). Dit alles terwijl u toch contact had met Afghanen in Pakistan en u er ongeveer 14 jaar zou hebben gewoond (CGVS vraag 55). Hetgeen u wel kunt vertellen over de problemen van Afghanen in Pakistan en hun verblijfsdocumenten is dusdanig beperkt en algemeen dat dit onvoldoende is om een ononderbroken verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan aannemelijk te maken. U kunt ook geen enkel document voorleggen dat aantoonde dat u al die tijd in Pakistan hebt gewoond en dat u in het bezit was van een geldig verblijfsdocument.

Rekening houdend met bovenstaande elementen kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 48/4, § 2, a) en b) worden toegekend. Bovendien hebt u na uw geboorte 7 tot 8 jaar in het district Paghman, Afghanistan, gewoond en u hebt er nog steeds familie wonen met wie u een goed contact hebt (CGVS vragen 40-51). U bent een jonge, gezonde man van bijna 22 die genoeg initiatief toonde door alleen naar Europa te reizen. U moet dus ook in staat zijn om in uw land van herkomst, omringd door uw familie, in uw eigen geboortestreek, een waardig leven op te bouwen.

De documenten die u neerlegt, vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Vooreerst kan uit deze stukken niet met zekerheid worden afgeleid dat het hier om de begrafenis van uw twee broers gaat. Zelfs aangenomen dat het hier uw twee broers betreft, zeggen deze stukken verder niets over de redenen/omstandigheden van hun dood en de problemen die u hierdoor hebt ondervonden. Dergelijke stukken hebben pas bewijswaarde als hier geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan. Dat is hier niet het geval.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § , c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 8.2 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker wijst erop dat hij slechts zeven jaar oud was toen zijn broers werden gedood en dat verweerder geen rekening hield met zijn verklaring dat hij heel jong was. Hij meent dat hij veel informatie verschaftte en dat geen rekening werd gehouden met zijn antwoorden, terwijl hij op twee vragen na, alle hem gestelde vragen heeft beantwoord. Indien verweerder meer details wilde, diende hij volgens

verzoeker meer precieze vragen te stellen. Hij meent dat verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het feit dat hij en zijn gezin naar Peshawar verhuisden en er woonden sinds 2003 *in casu* heel belangrijk is, daar zij naar Pakistan terugkeerden omwille van de problemen waarin zijn broers waren betrokken. Hij stelt dat er meer dan 300 kilometer ligt tussen het district Paghman en Peshawar, dat er niets aantoonde dat Z.Z.'s familie wist dat zij in Peshawar woonden en dat het onzeker is dat, indien zij het wisten, zij de middelen hadden om zich te wraken.

Voorts acht verzoeker het verslag *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 te oud en bevestigt het volgens hem dat hij bescherming van de Belgische autoriteiten zou moeten krijgen. Indien verweerder, zo stelt verzoeker, een nauwgezette analyse van het verslag had gedaan, zou hij zich realiseren dat de drie voorwaarden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld, zijn voldaan. Betreffende het aantal burgerslachtoffers is er volgens hem sprake van een algemene stijging. Aangaande het aantal conflictgerelateerde incidenten merkt hij op dat Kabul één van de meer getroffen provincies is. Betreffende het aantal personen dat door het conflict ontheemd worden, wijst hij erop dat veel personen het land moesten verlaten omwille van het conflict en de onveiligheid. Hij stelt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle informatie in het verslag.

Verder meent verzoeker dat het onmogelijk is om op basis van het verslag *"COI Report: Afghanistan - Security situation"* van januari 2016 te concluderen dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is en dat, integendeel, de situatie ieder jaar verergert. Volgens hem is er evenmin twijfel dat het terugsturen van hem naar zijn land van herkomst, zelfs in de provincie Kabul, hem zou blootstellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst nog op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker eraan herinnert dat hij slechts zeven jaar oud was toen zijn broers werden gedood, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van, onder meer, de problemen die hij en zijn gezin zouden kennen in Afghanistan naar aanleiding van de dood van Z.Z. en zijn broers, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hieromtrent terdege informeert. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing niet enkel op gewezen dat verzoekers verklaringen gebrekkig en oppervlakkig zijn, doch tevens wordt er terecht opgemerkt dat zijn verklaringen niet coherent zijn: *"De problemen die u aanhaalt, vermogen echter niet het CGVS te overtuigen van uw nood aan bescherming. Zo verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren vanwege een familievete tussen uw familie en die van Z.Z.. Deze laatste zou bij een treffen in 2003 met de criminele organisatie waar uw broers bij betrokken waren door uw broer gedood zijn geweest (CGVS vragen 53, 103). Z. was eerder, in opdracht van de regering, op zoek naar uw broers vanwege hun criminele activiteiten. Ook uw twee broers kwamen bij dit conflict om het leven. Zelf was u toen slechts 7 jaar oud. U ook niet veel meer vertellen dan dat uw broers én Z. om het leven kwamen, er een familievete ontstond en dat de familie van Z. uw vaders verzoeningspoging afwees (CGVS vragen 53, 82, 96-98, 101-105, 107-109, 113). Van iemand die vanwege deze redenen niet kan terugkeren naar zijn land van oorsprong mag verwacht worden dat hij hier gedetailleerder en uitgebreider kan over vertellen. U blijft erg oppervlakkig en behalve dat u door dit conflict zelf zal gedood worden als u terugkeert naar Afghanistan kunt u niets meer vertellen. Van u mag verwacht worden dat u de reden van*

uw vrees voor vervolging omstandiger en gedetailleerder kunt uitleggen en in dit verband ook persoonlijke elementen kan aanhalen. U blijft hierin ernstig in gebreke en weet over de hele periode tussen de dood van uw broers in de tweede helft van 2003 en uw vertrek eind 2015 niets meer te vertellen dan dat uw vader eens een verzoeningspoging heeft ondernomen, maar zelfs over dit punt weet u eigenlijk niets te vertellen. Dit is te weinig en laat toe sterk te twifelen aan de waarachtigheid van uw asielmotieven.

Bovendien vertelde u aanvankelijk dat er niets specifiek meer was gebeurd in verband met de problemen van/ met uw broers sinds hun dood in 2003 (CGVS vraag 82). Pas later vermeldt u dat uw vader beide families nog heeft proberen verzoenen (CGVS vragen 103-104). Wanneer u dan gevraagd wordt waarom u dit niet eerder vermeldde kunt u ter verdediging slechts zeggen dat u de vraag verkeerd interpreteerde. Dit lijkt geen afdoend excuus. Daarnaast liet u in het begin eveneens na te vertellen dat Z.Z. gedood werd door één van uw broers (CGVS vraag 53). Omdat dit de kern uitmaakt van uw vrees voor vervolging mag er toch van uitgegaan worden dat u dit van bij het begin duidelijk maakt. Verder beweert u zowel in de vragenlijst van het CGVS (op 18 januari 2016 opgesteld door een medewerker van DVZ) als in uw latere verklaring dat Z.Z. uw beide broers heeft vermoord (CGVS vraag 53). Op geen enkel moment kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat Z.Z. gedood is door één van uw broers en dat zijn familie daardoor u zou willen doden. Logischerwijze kan Z. dan maar één van uw broers zelf hebben omgebracht. U haalt dit pas aan wanneer u nog eens formeel gevraagd wordt naar de reden waarom u niet naar Afghanistan terug kunt (CGVS vragen 103-104). Dat Z. werd gedood door uw tweede broer laat u na te vermelden in de vragenlijst van het CGVS, opgesteld bij de DVZ. Het is duidelijk dat uw verklaringen verre van coherent zijn." Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoeker vervolgens aanhaalt dat hij in 2003 met zijn gezin naar Peshawar verhuisden, dat het niet zeker is dat de familie van Z.Z. hiervan op de hoogte is of dat deze familie de middelen heeft om zich te wreken, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde nog familie te hebben in Afghanistan, waarmee hij contact had. Het feit dat er zich sinds de dood van zijn broers in 2003 geen incidenten met de familie van Z.Z. hebben voorgedaan, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: "De redenen voor uw vertrek uit Pakistan zijn niet van toepassing op de conventie van Genève: u haalt enkel aan dat er geen toekomstmogelijkheden waren voor u (CGVS vraag 81). Daarenboven kan er door uw gebrekkige kennis van het leven voor Afgaanse vluchtelingen in Pakistan ook enigszins getwijfeld worden aan uw onafgebroken verblijf in Pakistan de laatste 14 jaar. U kent geen Afgaanse politieke partijen in Pakistan terwijl deze nog steeds veel invloed hebben op het leven van Afghanen in dat land, u beweert een vluchtelingenkaart te hebben, maar u hebt wel nog nooit gehoord van de PoR ("Proof of Registration Card") of de RIC ("Refugee Identity Card") gehoord, terwijl dit de enige twee langdurige verblijfskaarten zijn in Pakistan, u hebt geen weet van moeilijkheden met het vernieuwen van die verblijfsvergunningen, u hebt evenmin weet van grote problemen voor Afgaanse vluchtelingen in Pakistan, u kent geen enkele Taliban- (of hiermee gelinkte) groepering in Pakistan en u bent niet op de hoogte van het feit dat u met de 'PoR' een rijbewijs of een bankrekening kunt krijgen (CGVS vragen 56-62, 65-67, 85, 70-72, 74-76, 86-88). Dit alles terwijl u toch contact had met Afghanen in Pakistan en u er ongeveer 14 jaar zou hebben gewoond (CGVS vraag 55). Hetgeen u wel kunt vertellen over de problemen van Afghanen in Pakistan en hun verblijfsdocumenten is dusdanig beperkt en algemeen dat dit onvoldoende is om een ononderbroken verblijf als Afgaans vluchteling in Pakistan aannemelijk te maken. U kunt ook geen enkel document voorleggen dat aantoont dat u al die tijd in Pakistan hebt gewoond en dat u in het bezit was van een geldig verblijfsdocument.

[...]

De documenten die u neerlegt, vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Vooreerst kan uit deze stukken niet met zekerheid worden afgeleid dat het hier om de begrafenis van uw twee broers gaat. Zelfs aangenomen dat het hier uw twee broers betreft, zeggen deze stukken verder niets over de redenen/ omstandigheden van hun dood en de problemen die u hierdoor hebt ondervonden. Dergelijke stukken hebben pas bewijswaarde als hier geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan. Dat is hier niet het geval."

Verzoeker voert in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motieven, die dan ook als vaststaand worden beschouwd en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflict-gerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk

in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie'), doch hij laat na zelf enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Verder uit verzoeker kritiek op de door verweerder gemaakte analyse, doch hij komt niet verder dan het opwerpen van een aantal geïsoleerde elementen uit de toegevoegde landeninformatie, zonder evenwel aan te tonen dat verweerders analyse onjuist of achterhaald zou zijn. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER